

»DEBAT«

Vindindustrien kan ikke undertrykke sandheden længere!

Højesteret i Irland, 14. juni 2017: Syv irske familier vinder over BIG Wind!

I december 2016 afsagde Den irske højesteret dom over tyske Enercon, fordi syv familier har måttet forlade deres huse på grund af vindmøllestøj, og selskabet accepterede at have det fulde ansvar. Nogle af disse familier boede i en afstand af 1000 meter fra møllerne!

Hvor meget de syv familier skulle have i erstatning er nu 14. juni 2017 afgjort: Enercon og Carigcannon Wind Farm er er-

statningspligtige og er nødt til at betale fuldtud for naboernes tab.

Vindindustrien frygter nu mange flere sager af samme slags. De ved godt, hvad de har på samvittigheden.

De juridiske konsekvenser for vindindustrien kan blive betydelige. Brugen af utilstrækkelig og forældet planlægning kan nu føre til, at industrien, planlægning, myndigheder og ministerier kan blive retsforfulgt.

Uvidenhed er styrke - eller er det?

Vindindustrien har benægtet

længe. De kan ikke lide den irske højesteret historie, men sandheden kan ikke undertrykkes længere.

I det øjeblik, vindmøllestøjen bliver målt af uafhængige og ansvarlige akustikere, får de ansvarshavende politikere et forklaringsproblem. Selvfølgelig blev der i sagen fra Irland målt støj inde i familiernes hjem, netop der, hvor den skader familierne! Støjeksperten i denne sag er firmaet Mas Environment med Mike Stigwood.

På hjemmesiden www.masenv.co.uk/windfarms findes et lytte-

rum, "listening room", hvor også kommunalpolitikere og andre beslutningstagere kan få et indtryk af vindkraftstøjens gennemtrængende og svingende lyd på virkning.

Og nu er det altså slået fast, at denne belastning fører til sundhedsskader hos naboerne.

I Danmarks officielle publikationer om vindmøllestøj forsvandt begreberne "strukturlyd, infralyd og vibrationer". De er nemlig meget farlige for vindmølleindustriens overlevelse.

Magtmisbrug, systemsvigt, fordrejninger, knægtelse af demokratiske værdier og undertrykkelse af viden og forskningsfrihed, kan ikke undertrykke sandheden længere!

Denne dom må få afgørende betydning for lignende sager i hele verden!

Poul Nielsen

Pogemosevej 14
4990 Sakskøbing

ARKIVFOTO: BO SVANE

Katastrofale domsforhandlinger i by- og landsret af en simpel spildevandssag

Igennem et par menneskealdre har beboerne på Stationsvej i Væggerløse levet stille og fredeligt, og deres affaldsvand har naturen omsat til ny biomasse i deres unikke spildevandsanlæg med et rodzoneanlæg for enden af vejen.

Det har virket så godt og krævede minimal vedligeholdelse uden energiforbrug, at kommunen trods vedligeholdelsespligt på beboernes regning, helt havde glemt at det eksisterede.

Men freden på Stationsvej var forbi, da der gik politik i spildevandsrensning. En enkelt beboer blev udset som syndebuk, da han ikke ville betale vandafledningsbidrag til kommunens nye kloaknet, da han og de øvrige beboere var tilsluttet en privat løsning der havde virket i 50-60 år uden målbar forurening.

Kan politikmagerne ikke få deres vilje trumfet igennem, har de altid det juridiske præsteskab i baghånden. Efter sagsbehandling i by- og landsret er Stationsvejen banket på plads.

Den formåstelige beboer er gået konkurs, huset er sat til salg og en "brandtomt" ligger tilbage.

Når jeg læser sagens to domme

og forinden har diskuteret strategien med tiltalte to forskellige advokater, kan jeg blive noget så forbandet. Fordi en oplagt vindingsag er fuldstændigt kørt skævt lige fra starten.

Kompetencen blandt danske dommere og ditto advokater har meget tilbage at ønske, når miljøproblemer bliver bragt ind til afgørelse i retssalene. En tinglyst kendelse kan stringent jura forholde sig til, men når miljø, herunder næringsstofferne rolle i naturens kredsløb, skal behandles, kan det nemt gå helt galt.

Forklaring følger.

Udgangspunktet er, at Stationsvejen har en tinglyst kendelse fra 1956, hvor daværende Væggerløse Kommune kun skulle betale 20 procent af omkostningerne til etablering og vedligeholdelse af den rørlagte grøft, der afleder ejendommenes regn- og spildevand til en fyldegrav for enden af vejen.

Vejen resterende 15 partshavere betaler så resten nemlig 80 procent. Og igennem årene har fyldegraven udviklet sig til et perfekt rodzoneanlæg hvor alle næringsstoffer bliver omsat til ny biomasse uden målbar for-

urening af et vandområde, som kommunen måske/måske ikke har målsat efter vandplanerne.

I stedet for at forfægte hovedparten af ejerskabet til den rørlagte grøft og det lavteknologiske renseanlæg, accepterer forsvarsadvokaterne, at det offentlige har overtaget grøften med renseanlæg incl. pligt til vedligeholdelse. (For at det ikke skal være løgn, er Forsyningen først fornyligt blevet klar over, at der på Stationsvejen var et spildevandsanlæg de skulle vedligeholde).

Da det så var kommunens ejendom, skulle der ikke betales tilslutningsbidrag, var begge parter enige om. Uenigheden bestod i, fra hvornår kommunen kunne opkræve vandafledningsbidrag.

Tiltalte ville ikke betale før den dag, der var ført stikledning frem til grundgrænsen (Miljøb. lov §28 stk 4).

Det blev så anket til landsretten, der stadfæstede byrettens dom, med at tiltalte ejendom allerede var tilsluttet et offentligt ejet kloaknet og derfor skal betale vandafledningsbidrag tilbage fra 2014.

Men hverken byretten eller landsretten forholdt sig til, om

det nu af kommunen ejede anlæg på Stationsvejen var i en tilstand, så en forbedret rensning af ejendommens spildevand var påkrævet og dermed ændre rensningen fra et decentralt lavteknologisk til et centralt højteknologisk anlæg.

Så længe det ikke er påvist via målinger, at udledningen fra tiltalte ejendom bidrager til forurening af et vandområde, som er målsat efter vandplanerne, jf. svar til 564 af 31/5-2016,1 vil det krænke kravet til forbedret spildevandsrensning og subsidiært hvis en forbedring er påkrævet ikke at krænke Proportionalitetsprincippet der siger, at anvendelse af påbudte foranstaltninger altid skal stå i et rimeligt forhold til den aktuelle forureningsrisiko.

Der må således ikke kræves mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt til sikring af miljømæssigt forsvarlige forhold.

Ifølge Landsretten er Guldborgsund Kommune nu 100 procent ejer af Stationsvejens anlæg. Derfor er de nu forpligtet til at fortsætte med at vedligeholde det lavteknologiske anlæg, som de dygtigt har gjort siden 1956

i følge by- og landsret. I modsat fald krænker de proportionalitetsprincippet, da vejen nu er underlagt miljøbeskyttelseslovens § 30, stk. 1. (byretsdom side 5)

Alle visionære firmaer har en innovation- og udviklingsafdeling. Det kan kommunens entreprenørafdeling på området, nemlig Forsyningen, nu råde bod på for en rimelig beskeden investering.

At hele to advokater giver sig kast med noget som de tilsyneladende slet ikke har kompetence til, i stedet for at holde sig til en bundsolidt tinglyst kendelse, som også en dommer forstår værdien af, har været så katastrofal for det tiltalte offer, som de får mange penge for at forsvare, at det er min hensigt at indbringe hele sagen for advokatrådet.

Jeg vil bede rådet om at indhente svar fra de to advokater på mine anbringender. Afhængig af svarene, vil jeg sammen med tiltalte tage stilling til eventuel erstatning/rafald af honorar.

Jørn Rasmussen

Pilealle 5
4760 Vordingborg